

Abigail
och
Kungens
Mur

Gothstaff Beuttenmuller

En bok i Gothstaff Tales-serien

Abigail och Kungens Mur
Gothstaff Beuttenmuller

Översättare: Räv Skogsberg

Första utgåvan, 2017

Denna text är skönlitterär. Namn, personer, platser och händelser är sprungna ur författarens fantasi, och likheter med verkliga händelser, platser eller människor, levande eller döda, är helt och hållet oavsiktliga.

Till min älskade dotter

Till alla som inspirerade mig, hjälpte mig, hejade på mig... Alla som önskade mig lycka till eller bra vibbar.

Kärlek!

Kungens mur

Det var en gång för länge sedan ett kungarike som låg långt, långt borta. Det var ett väldigt vackert rike, med underbar natur. Kullarna var täckta av barrskog, dalarnas gräs var skirt ljusgrönt och sjöarnas kristallklara vatten rann i porlande bäckar ned från de närliggande bergen. Där fanns också många fält och ängar, och på dem kunde man se tusentals tjurar och kor vandra runt utspridda över landet. Du kanske tror att de vandrade där för att Kungen älskade dem och ville ha dem nära sig, men nej! Den här Kungen var en ond kung.

Djuren fanns där bara för att göra Kungen rikare och rikare för varje år som gick. Han brukade döda korna och tjurarna när det nådde en viss ålder, bara för att kunna sälja deras kroppar till folk för att de skulle kunna äta dem. Det var en väldigt lukrativ affär och Kungen var en av de rikaste kungarna i världen.

Kungen ägde inte bara djuren för att kunna tjäna pengar på dem, han brukade gå runt bland dem varje morgon och välja ut en för att själv slå ihjäl, bara för att han tyckte om att göra det. Han var väldigt stolt över det, och han ville gärna att folket i kungariket skulle veta om vad han gjorde och att det skulle göra att de var rädda för honom.

Han hade för vana att bära en rostig krona av stål, med en korp på var sida. Korpar är kända för att symbolisera döden. På kronans framsida kunde man se en blomma. En förgätmigej. Han ville att folket skulle minnas honom för alltid.

Den här kungen hade aldrig gift sig, antingen för att han var för ond för att någon kvinna skulle kunna älska honom eller för att han var för egenkär för att kunna älska någon annan. Han levde ensam hela sitt liv i sitt slott, omgiven endast av sina tjänare och en handfull adelsmän som dyrkade honom. Tiden gick och han började bli gammal. Situationen började bli svår. Kungen hade inga barn som kunde ärva hans kungarike, och han visste inte vad som skulle hända efter han dött. Han vände sig till en av adelsmännen och bad honom om hjälp.

Adelsmannen kom på idén att välja ett barn från byn, adoptera det och låta det ärva kungariket. Kungen tyckte att det var en bra idé, men han ville vara säker på att barnet skulle vara det ondaste i hela riket.

Adelsmannen tillbringade hela veckan med att fundera på hur de skulle välja vilket barn att ta till slottet. Han låg vaken på natten när han plötsligt kom på att han kunde fråga alla barn vad som skulle bli den första lag de beslutade om ifall de skulle bli den som fick bära kronan.

Han förklarade sin plan för kungen och de bestämde sig för att genomföra planen under vårfesten. De bad den kunglige smeden tillverka en mindre kopia av kungens krona och en spira med tjurhorn på. Den kungliga sömmerskan sydde en blodröd mantel och snickaren tillverkade en tron.

Han och Narren forslade allt detta till stortorget och bjöd in alla barn att klä ut sig till kungar och drottningar, och att sitta på tronen och högt tala om vilken deras första lag skulle vara. Hela dagen kom hundratals pojkar och flickor för att leka att de var regent för en kort stund.

Adelsmannen arrangerade evenemanget och Narren, som var stum, skrev ned den långa listan med lagar i sin skriftrulle.

De flesta lagarna var snälla, som att alla skulle vara glada eller att godis skulle delas ut varje fredag, men det fanns några onda bland dem. Narren märkte ut dem så att de skulle vara lätta att hitta efteråt. Solen gick ner, festivalen var över och Adelsmannen och Narren gav sig tillbaka till slottet, trygga i sin övertygelse att de hittat det rätta barnet. Längs vägen pekade de ut tre barn för kungen så att han kunde välja mellan dem. En pojke önskade att alla skulle vara tysta, vilket Narren ironiskt nog tyckte allra bäst om. Adelsmannens favorit var en flicka som krävde att få vara den vackraste av alla, oavsett hur det gick till.

Men Kungen valde en annan pojke, en pojke som ville bygga en mur runt kungariket för att hindra utläningar från att komma dit för att bo. Han hatade utläningar. Kungen var redan orolig för att riket skulle fyllas med folk från andra länder som ville dra nytta av hans rikedom. Muren skulle också vara användbar för att hindra boskapen från att rymma, något som hade börjat hända ofta på senaste tiden.

Inte nog med att att kungen kidnappade pojken och tog honom till slottet. Han bestämde sig för att bygga en sådan mur med en gång. Precis som pojken föreställde sig den. Pojken ville att muren skulle vara magisk ogenomtränglig. Ingen skulle någonsin kunna ta sig igenom eller över den. Därför tillkallades Trollkarlen. Trollkarlen sa att de behövde samla en väldigt speciell gyllene lera från en särskild sjö vid den norra gränsen och röd lera från en gruva vid den södra, och av dessa skulle han tillverka tegel.

Så de skaffade leran och brände teglet och Trollkarlen lade en besvärjelse på var och en av tegelstenarna medan han byggde muren. Han talade till dem, en efter en, och sade till dem vad muren stod för och allt om den nya lagen. I Kungens namn och från den stunden skulle tegelstenarna arbeta tillsammans för att försäkra sig om att riket var instängt.

Trollkarlen gav dem befogenheter och ordnade dem efter rang.

Tegelstenarna i botten var murens starka grund.

Mittstenarna var den taktiska styrkan, de som agerade när det behövdes.

Det centrala lagret var majorerna, det som ledde taktikstyrkan.

Det översta lagret hade ansvar för övervakningen, för de kunde se längst av alla.

Kort därefter blev Kungen sjuk och dog hastigt. Några sa att pojken förgiftat Kungen för att snabbare kunna ta hans plats. Folket började kalla honom Lille Kungen, av respekt. Eller kanske snarare av rädsla.

Okontaktbara

Då Muren var byggd började livet i kungariket att förändras. Vem som helst fick lov att lämna riket, men bara de som var födda där fick lov att återvända. Så hade Kungen beslutat att skriva lagen och därefter bygga Muren.

Lille Kungen berättade inte för någon om den nya lagen, bara tegelstenarna och några adelsmän som bodde i slottet kände till den. Detta orsakade för de utborna, dem som var födda någon annan stans men bodde inom rikets gränser. Då de svävade i okunnighet om den nya lagen hände det att de reste ut ur landet, av en eller annan anledning, men var sedan förbjudna att komma tillbaka. Familjer splittrades när någon av dem for iväg och sedan inte kunde återförenas med de andra.

Det bodde i riket en gammal kvinna som flyttat dit från ett annat land några år tidigare. Eponina hette hon och var född och uppvuxen i ett land långt i söder. Landet låg på andra sidan havet, och där sken solen nästan hela året, så vintern märktes nästan inte av. Hon trivdes aldrig med att bo där efter att hon förstått att det fanns många andra platser runt om i världen. Annorlunda platser.

Åren gick och varje sommar, när hennes hemland

var som varmast, brukade hon lova sig själv att hon skulle flytta därifrån för att bo svalare nejder. Hon fick höra talas om det nordliga kungariket i vår berättelse och att det hade underbara landskap som hon kunde måla av. Hon bestämde sig för att anstränga sig för att komma dit, men det var långt innan Lille Kungen kommit till makten. Den Onde Kungen hade redan på den tiden börjat oro sig för utborna som kom till riket för att leva i hans välbärgade land. Han fastställde strikta regler om hur de skulle registreras, godkännas och hela deras liv skulle hållas under uppsikt. Eponina förstod alla dessa regler och ansökte om tillåtelse att avbilda naturen i sina målningar. Kungen godkände hennes ansökan. Han tänkte att det skulle vara intressant att visa upp sitt rike på målarduk.

Sitt gamla liv lämnade hon bakom sig för äventyret att börja ett nytt liv på en ny plats, trots att hon visste att hon skulle sakna många från sitt gamla hem. Särskilt skulle hon sakna sitt barnbarn, Abigail. Abigail skulle också sakna sin mormor väldigt mycket, men hon lovade att hälsa på henne någon gång när hon blivit stor.

Abigail och Eponina höll kontakten, och de brukade skriva brev till varandra för att berätta om nyheter och vad som hände i deras liv. Det tog vanligtvis tre månader för ett brev att korsas havet och nå sin mottagare i det andra landet.

Kort efter att den gamle Kungen dött beslöt sig Lille Kungen för att införa ännu striktare regler. Hans idé var att livet skulle bli så svårt för de utborna att de självmant valde att flytta. Han ville dock

inte att andra kungar runt omkring skulle känna till hans avsikter, så han tog sig an förändringarna på ett subtilt sätt.

En ny lag hindrade brev från vissa främmande länder att komma från till sina mottagare i kungariket. De snappades upp och brändes en gång i månaden. Mormor Eponinas hemland fanns på listan över länder varifrån brev hindrades och därför nådde Abigails senaste brev inte fram till henne. Hon blev orolig, om än inte så mycket. Abigail hade vuxit upp och blivit en envis tonåring som dröjde allt längre med att svara. Faktum var dock att hon skrivit sitt senaste brev för att berätta att hon slutligen tröttnat på sitt liv och bestämt sig för att hälsa på sin mormor.

Efter nio månader utan att ha fått något svar från Eponina var Abigail väldigt frustrerad. Hon väntade otåligt på att få reda på varför. Många frågor och otäcka tankar for genom hennes sinne.

„Vad har hänt henne?„

„Varför svarar hon mig inte?„

„Vill hon inte att jag kommer till henne?„

„Mår hon bra?„

Hon vände sig till sin familj och till Eponinas gamla vänner i hopp om att få reda på något. Några sa att konstiga saker hände i det norra kungariket. Andra sa att det inte gick att lita på informationen som kom därifrån, och att bästa sättet att få reda på vad som höll på att hända vore att prata med någon som nyss varit där.

Abigail hade redan bestämt sig för att åka, så det

var inte svårt för henne att ta beslutet att själv resa för att veta vad som stod på. Hon samlade sina ägodelar i sin gamla gula ryggsäck, den som hennes mormor hade broderat en solros på. Hon tog med sig köksgeråd och sina skrivböcker, och såg till att inte glömma slangbellan.

„För säkerhets skull,, tänkte hon.

Bortom havet och långt bort

Hon gick ombord på ett segelfartyg för att resa över det stora havet. Under resan mötte hon många olika människor från många olika ställen. Hon var väldigt upprymd över att få lära sig om deras kulturer och olika sätt att leva.

Hon mötte Nuno, en av sjömännen. Hela resan tillbringade de tillsammans och trivdes väldigt bra. Han var en skicklig navigatör. Av honom lärde hon sig att segla över havet och han gav henne en teleskopkikare när hon blivit skicklig på att upptäcka öar vid horisonten. Han lärde sig att skjuta slangbella av henne. De övade i timmar, och utmanade varandra att träffa svåra måltavlor runt om på skeppet. De bytte också historier med varandra, om sina respektive länder och upptäckte att tonåringar har samma sorts problem oavsett var de kommer ifrån.

Hon mötte en kvinna som reste med sin familj. De var på flykt från ett land i krig. Samira hette hon och hon var lärarinna, och hennes man var helbrägdagörare. De kunde inte längre bo i landet de kom ifrån. Byn de kom ifrån hade blivit anfallen och förstörd, och folket där förslavat.

De hade lyckats gömma sig och på det sättet kommit undan, men också tvingats lämna hela sina liv där

för att söka efter något annat land som kunde välkomna dem. I nästan ett år hade de varit ombord på fartyget, och i tre olika hamnar hade de nekats att gå i land. Samiras man tog under tiden hand om besättningens hälsa ombord i utbyte mot mat och husrum för sig själv och sin familj, i väntan på att de skulle hitta en plats att bo på.

Hon mötte en kille från östern. Joseph drömde om att fördjupa sina studier i konsten att jäsa drycker i ett land i väster där de kunnigaste bryggarna bodde. Han försökte att flytta dit, men kunde inte få rätt tillstånd. Efter en tid hade landet i väster beslutat att bygga ett stängsel utmed gränsen och han hade nu gett upp hoppet om att få komma dit. När hon mötte honom var han på väg till en avlägsen ö där han skulle gå i land för att möta en man som kanske skulle kunna lära honom hemligheterna med bryggarkonsten.

När Abigail talade om vart hon var på väg berättade han att han hört talas om en otrolig mur de byggt där och önskade henne lycka till på färden.

Hon mötte många fler. Hon var intresserad av att lära sig om deras kulturer och deras sätt att leva. Hon fick långsamt upp ögonen för ett nytt sätt att se på världen och dess invånare. I alla dessa samtal dök ofta ofta likheterna upp och det hjälpte henne att förstå hur oviktiga skillnaderna var. Det hjälpte henne också att hålla tankarna borta från sin mormor och gav henne sinnesfrid en tid.

Nuno sa till henne att hon fortfarande skulle vara långt från sin mormor när skeppet nådde sin sista hamn. Hon skulle bli tvungen att resa landvägen i en månad eller mer efter att hon lämnat havet.

Tillsammans kom de överens om att hon behövde en karta för att hitta, och Nuno visste precis vem som kunde hjälpa Abigail med en bra sådan och han hänvisade henne till en viss person i Hamnstad.

Hon steg av båten vid dockorna och gav sig av till en gammal bokhandel där hon kunde träffa en gammal bibliotekarie och be om hans hjälp. Hon öppnade dörren, steg in i bokhandeln och såg den gamle mannen vid disken inne i rummet där han satt och rökte sin pipa. Han hälsade på henne med hennes namn, vilket förvånade henne.

- Du måste vara Abigail. Nuno sa att du var på väg. Kom med mig hit bort så ska vi se om jag har vad du behöver.

Han välkomnade henne till sitt kontor och erbjöd henne en kopp te medan han gick igenom sina lådor för att hitta den bästa kartan för henne. Tillslut insåg han att han inte hade en enda karta som passade hennes behov. Hon skulle behövt ha med sig sex olika kartor och det skulle blivit för mycket för henne att bära runt på.

Han stod en stund och kliade sig i huvudet och tänkte högt:

- Det var ju länge sedan jag hade användning för den.

Han gick bort till ett glaskabinett och hämtade en

lila sammetspåse. Den var platt och fyrkantig. Han öppnade den och tog ut ett tunt bräde ur den och gav det till henne. Hon tog emot den, tittade på den och fick se att det var en karta □ en väldigt liten karta. Hon kände sig förvirrad.

Han gick tillbaka till skåpet och hämtade en kompass i matt silver, öppnade locket och sa åt henne att vända på brädet framåt. Hon gjorde som han sa och såg att kartan fortsatte på baksidan. Han bad henne vända det igen, åt samma håll. Hon såg nu ytterligare en ny del av kartan, inte den första igen. Hon vände brädet åt andra hållet och upptäckte att hon kom tillbaka till den tidigare kartbilden och ytterligare en vändning bakåt förde henne tillbaka till den första. Hon provade att vända åt sidan och kartan fortsatte att följa hennes rörelser. Upprymd utropade hon:

- Wow. Det här är fantastiskt. Det är en Oändlig Karta.

Han tittade på henne med frustration i blicken och svarade:

- Det är helt klart det bästa namnet någon gett den här. Ja, det är en Oändlig Karta. Fantastisk, eller hur? Jag använde den i många år, men kom aldrig på något bra namn för den. Jag antar att jag inte kommer ge mig iväg på några långa resor framtiden och jag känner på mig att du är en bra bärare. Så du får den.

De satte sig vid bordet båda två så att han kunde förklara kartans och kompassens funktioner och hur de fungerade ihop.

Kartan följde bara vändningarna medan kompassens

lock var öppet. Annars låste den de två senaste kartbilderna på ytorna.

Varje sida av kartan täckte nio rastmil, eller ungefär så långt en människa kan gå på en dag när hon reser.

Om man vände brädet bakåt snabbt kom man tillbaka till dit man befann sig.

Om man vilade kompassen på någon punkt på kartan ritade den upp en rutt dit och kompassnålen började fungera som en vägvisare.

Abigail var troligt upprymd över allt detta, men hon var också bekymrad över hur hon skulle hitta någonstans att sova. Den gamle mannen la märke till hennes rastlöshet och lugnade henne med att det fanns ett värdshus precis bredvid och att de hade en säng som bara stod och väntade på henne. Så de fortsatte.

Abigail undrade hon kunde ge honom något göra något för honom som ersättning. Han tittade på henne över sina glasögon och svarade.

- Det råkar faktiskt vara så att du kan det. Jag tycker om den där saken som hänger på din ryggsäck.

- Menar du min slangbella? frågade hon och höll fram den.

- Ja, just den. Jag tror att Nuno skulle älska att få den i present.

Med ansiktet mot muren

När hon studerade den Oändliga Kartan insåg Abigail att hon var tjugosju vändningar bort från sin mormors land. Hon lade märke till olika kungariket som hon skulle vara tvungen att resa igenom på vägen och linjer som delade av dem från varandra, något som gjorde henne upprörd.

Hon inledde sin resa mycket tidigt nästa morgon. Det tog inte så lång tid innan hon mötte på den första gränsen. Det var inte så svårt, men svårare än att bara gå genom en port tvärs över vägen. Ju längre norrut hon kom desto svårare blev det för henne att komma in i nästa rike. De frågade ut henne om vad hon skulle göra där och hur länge hon planerade stanna. Hon lärde sig snabbt hur hon skulle svara på frågorna för att inte bli onödigt mycket fördröjd vid dessa gränsövergångar. Hon kom att lära sig om gränser och hur obekväma de är!

Efter några veckor på resande fot kom hon till det ställe där kungariket som hennes mormor bodde i skulle vara. Hon stod på toppen av en kulle och kunde se landet och byn genom sitt teleskop. Det var det vackraste land hon någonsin sett. Precis som hennes mormor brukade beskriva det för henne. Hon kunde också se Muren nere i dalen, och den låg

mellan henne och landet. Glad i hågen strövade hon ner för kullen, och hon hoppades att hon snart skulle träffa sin mormor.

Medan hon närmade sig dalen började hon leta efter en port eller en öppning i Muren dit hon kunde styra sina steg. Hon hittade ingen. Just då lade hon märke till en grupp människor som närmade sig Muren och kunde knappt tro sina ögon när den började ändra form och öppnade en port som lät dem passera igenom, för att sedan återta sin tidigare ogenomträngliga form. Det hände en gång till när ett vagnekipage färdades i hög hastighet mot den.

Abigail anade oråd men men fortsatte gå mot Muren ändå.

Hon kom fram till Muren och stod nära nog att röra vid den, men inget hände. Hon funderade ett tag och försökte sedan klättra över den. Muren växte sig högre och högre allt eftersom hon klättrade. Hon hoppade ner och vände sig sedan mot den. Hon gick åt sidan, bort till en del som var lägre än där hon försökt klättra, och försökte igen. Ån en gång sträckte Muren på sig och hindrade henne. Hon mätte höjden med ögonen och försökte igen, snabbare den här gången. Muren reagerade snabbare än hon kunde klättra.

Hon satte sig ned och grät, och utbrast:

- Varför kan jag inte komma igenom?

Muren svarade:

- För att du inte hör hemma här.

Hon vände sig om och insåg att det inte var hela Muren som svarat henne. Det var en enstaka Tegelsten som gjort det och där fanns ett litet ansikte på den. Det tog bara ett ögonblick för Abigail att få ordning på tankarna och med sin all sin trotsighet skrek hon sedan tillbaka.

- Vem har sagt det?!

Tegelstenen sa bara:

- Kungen. Vi finns här för att beskydda kungariket från utborna som du.

- Är det därför ni finns?

Plötsligt dök det upp ansikten på alla tegelstenarna på muren och tillsammans svarade de.

- Ja, så är det!

Hon föll bakåt ned i gräset och skrattade högt åt det löjligaste beteende hon någonsin stött på, medan Tegelstenarna muttrade och pustade av missnöje. Abigail ställde sig upp igen och började samtala med tegelstenarna, och hon hade många frågor till dem.

Vem arbetade de åt?

Vad handlade allt det här om?

Hur kunde de avgöra vem som fick lov att komma igenom muren?

Och dussintals frågor mer.

När hon frågade dem om de fick något i ersättning för sitt viktiga arbete för riket blev Muren tyst. Hon gav sig inte utan frågade en gång till och på ett trotsigare sätt. Tegelstenarna mumlade, men sa inte ett ord.

Hon la det på minnet.

Hon satte sig ner och lutade ryggen mot muren och började sedan att berätta för dem om varför hon kommit dit och vad hon hade gått igenom för att komma dit. Hon berättade också för dem några av alla de historier om andra länder hon stött på under sin resa och de ännu många fler historier hon lärt sig av människorna hon mött.

Så vackra länder, lika vackra som detta, men annorlunda.

Tegelstenarna frågade hur det var möjligt för andra länder att vara vackra om de inte var likadana. Abigail förklarade att skönhet kunde skilja sig åt mellan olika delar av världen.

Hon berättade för dem om den förfallna mur hon klivit över mellan två länder. Det hade en gång för länge sedan varit en jättelik mur och den skilde ett väldigt kejsardöme från några ociviliserade stammar utanför dess gränser. Muren stod i decennier, men den övergavs. Efter många århundraden hade den förfallit till ruiner, en hög med sten och grus. Ingen brydde sig om stenarna där, trots att de skött sin uppgift väl i sin krafts dagar.

Tegelstenarna trodde inte på Abigails berättelse. De tvivlade på att en sådan mur någonsin funnits. Hon sa åt dem att hon kunde bevisa det för dem, om bara

en av Tegelstenarna följde med henne hela vägen tillbaka till ruinen för att själv få se att den var där, som hon sagt.

Tegelstenarna svarade inte med en gång, och Abigail lät det bero. Efter en stund somnade hon. Det hade varit en lång dag och hon var trött.

Natten igenom tänkte Tegelstenarna på flickans frågor och på hennes förslag. De diskuterade det sinsemellan längs hela kungarikets gräns och ända till solen gick upp.

När de första solstrålarna nådde hennes hud vaknade Abigail. Det tog en stund för henne att komma ihåg vad som hänt dagen innan. Allt kom dock tillbaka när Tegelstenarna unisont hälsade henne god morgon. Hon svarade med ett leende, det var länge sedan hon fått höra något sådant.

Tegelstenarna sa att de kommit till ett beslut över natten. De insåg att det inte fanns något i lagen som hindrade dem att lämna platsen. Så länge de fortsatte skydda kungariket kunde en av dem komma med henne på en sådan resa.

De sträckte sig framåt mot flickan och la en enda Tegelsten i hennes händer. Hon tittade på den och den långa stenen tittade tillbaka utan att le och presenterade sig högt och klart.

- Jag är Major 4. Jag är 100% gyllne lera från sjön. Jag är murens bästa tegelsten och jag ska ledsaga dig under detta uppdrag.

- Ledsga mig? Det är vad du tror.

Hon vände sig mot muren igen, gav tillbaka Major 4 och sa:

- Detta är en lång tegelsten och den är för tung för mig att bära. Kan jag få välja en liten istället? Jag tycker om den lilla där uppe med ett avbrutet hörn.

Innan Muren kunde svara hoppade den lilla tegelstenen från sin plats i toppen av Muren och landade mjukt på hennes axel.

- Hej, jag heter Ler. Vad heter du?

- Oroa er inte, sa hon vänd mot Muren. Jag kommer tillbaka med honom.

Berättelserna om Sten

Abigail samlade ihop sina saker och så gav de sig av. De tog vägen mot söder. Hon ganska säker på att den gamla muren inte var så långt borta. Hon kunde minnas att hon sovit där för två nätter sedan. Hon kom också ihåg att hon sovit mycket djupt där, men inte drömt något.

Ler var mycket pratsam och berättade för Abigail historien om hur han blev en väktartegelsten och hur Muren fungerade som barriär.

Trollkarlen hade valt de bästa långa tegelstenarna för att vara längst ner på grund av deras styrka. Grundstenarna gjordes av röd lera från gruvan och var så tunga att de bara kunde stå stilla.

De korta i mitten valdes för sin kvickhet. De var gjorda av gyllenlera och kunde röra sig snabbt, särskilt när de arbetade tillsammans som ett lag. De var Taktikstenarna.

Längst upp på toppen använde han Tegelstenar som inte var lika väl brända eller som var gjorda av lera blandad med något annat. Väktarstenarna arbetade i skift med att hålla sig vakna och vakta Muren.

- Vårt jobb är att spana och sova. Inte så illa, va?
Jag älskar att spana ut över vyerna.

De stannade för att slå läger halvvägs till murruinen. Ler lade märke till vattnet och frågade henne varför det var så grumligt. Abigail kollade kartan och visade honom att floden kom från landet där hans kung härskade.

Den andra dagen var tystare. Det verkade som om de både tänkte på vad som väntade vid mötet med den Uråldriga Muren, som de börjat kalla den. De kom fram kort innan solnedgången. Lämningarna syntes tydligt där de låg utspridda över marken, och Ler blev berörd av åsynen. Han trodde redan Abigails berättelse om den, och längtade efter att se med egna ögon.

När solen försvunnit bakom horisonten samlade Abigail ihop ved och tände en eld i ruinerna av en eldstad. Då hälsade en av de Uråldriga Stenarna dem. De kunde nästan inte förstå vad den sa, men anade att den önskade dem „god afton„. De svarade på samma sätt.

Den Uråldriga Stenen fortsatte att tala med dem på sin väldigt ålderdomliga version av det gemensamma språket, Comunia. De kunde inte förstå varje ord, men då försökte sig Ler på att tala till honom på stenarnas eget språk, och det gick bättre. De talade samman en stund och Ler berättade för Abigail att den Uråldriga Stenen hette Harry och han hade många historier att berätta. Abigail gick en bit bort för att slå läger någonstans där hon inte skulle höra dem. Hon ställde i ordning sin lägerplats och förberedde sig på att sova med en skön känsla inombords. Än en gång sov hon djupt.

Nästa morgon hoppade Ler upp och ner helt nära hennes huvud för att väcka henne. Han var mycket upprymd och uppmanade henne att återvända till Kungens Mur. Han ville också berätta för Abigail om allt han hört av Harry. Hon packade sina ägodelar och så gav de sig av.

Ler tillbringade hela dagen med att berätta historier för henne. De blev lite annorlunda efter att ha översatts från stenarnas språk, men hon kunde förstå. Hon kände det faktiskt som om hon läste en bok igen.

Den Uråldriga Muren byggdes för tre tusen år sedan och utgjorde gränsen för Solens Storkejsardöme. I århundraden hade Kejsardömet expanderat utåt i alla riktningar från Solstaden och erövrat så många länder som möjligt. De lyckades erövra nästan halva den kända världen när de mötte de vilda stammarna i Norr.

Solens Kejsardöme var inte ett ont rike. De var övertygade om att de kommit fram till det bästa sättet för människor att leva. De försökte nå överallt med sin förkunnelse och förmå andra folk, kungariken och stammar att följa deras system och tro som dem. De kunde bara inte förstå eller acceptera de andra folkens rätt att leva på det sätt som de själva valde. Solkejsaren blev mycket upprörd eftersom hans krigare inte kunde besegra stammarna och hans här förlorade alltför många i mycket långa och fruktlösa slag. Han beslöt att en mur skulle byggas för att hålla Vildarna borta tills dess en bättre lösning på problemet kunde nås.

Muren byggdes med stenar från ett enda stenbrott.

De bröts isär med väldiga explosioner som Kejsarens Alkemister tog fram. Explosionernas alkemiska process gav dem också liv och kraft att slåss mot fienderna. Då de alla hade samma ursprung var de som en stor familj och de tog hand om varandra. Några var större, några andra mindre, men de betraktade sig alla som likar.

De fick höra vad Kejsardömet stod för och förstod och var överens om att förena sig med hären i en försvarslinje. De arrangerade sig efter storlek. De större längst ner och de mindre längre upp, hur enkelt som helst. Alkemisterna spred ur stendamm över hela muren och stänkte vatten medan de sjöng trollsånger. Senare skulle stenarna komma att inse att det var denna trolldom som dömt dem att aldrig lämna gränsen.

När muren var färdig förflyttades många krigare dit för att bevaka gränsen. De var livrädda när de kom dit, men deras hjärtan lugnade sig när de fick höra att muren var förtrollad.

Det dröjde inte länge innan Vildarnas första anfall kom. Stenarna blev skakade av hur vildsinta och orädda de var. De kunde förstå varför försvararna var så bekymrade över dem. Muren stod modigt emot och Vildarna drog sig tillbaka efter att ha anfällt i tre dagar. Försvararna kunde äntligen vila och firade sin seger. Några månader senare anföll Vildarna igen. Den här gången hade de med sig en lång stock som de rammade mot muren för att försöka bryta ned den. Ännu en gång stod muren orubblig. Det hände många fler gånger. Vid varje anfall hade Vildarna något nytt vapen. De kom med eldklot,

katapultter, kanoner och många andra anordningar. Stenarna lärde sig att röra sig längs gränslinjen som ett lag, både för att undvika och för att blockera attacker. De blev klokare och starkare efter varje slag. Soldaterna var mycket stolta över det och Stenarna ännu mer.

Ler var väldigt upprymd av de Uråldriga Stenarnas mod. Han berättade för Abigail om alla de trettiosex anfall muren genomlidit, ett efter ett. Hon blev väldigt uttråkad, men avbröt honom inte.

Efter alla dessa anfall slöt Kejsardömet ett avtal med Vildarna. De slutade anfalla och dök aldrig upp igen efter det. Inte långt efter att de insåg att Vildarna inte skulle komma tillbaka blev Stenarna frustrerade. Den Uråldriga Muren saknade striderna, den spänning kriget gav.

Åren gick och Kejsardömet började förfalla. Allt färre soldater bodde kvar vid Muren för vart år som gick. Det öppnades övergångar där människor fritt kunde passera. Det var fredliga tider.

Några århundraden senare hade Kejsardömet till slut upphört att vara och muren hade inte längre någon anledning att finnas. Folk började hämta Stenar från den för att bygga hus och lador. Det hände att resenärer tog en eller två av Stenarna som souvenirer för att minnas Kejsardömet.

Stenarna var först förvirrade, men med tiden förstod de att trolldomen som bundit dem samman inte längre fungerade och det gjorde att några av dem helt enkelt gav sig av på äventyr ute i vida världen. Nu för tiden fanns bara några få av dem kvar vid den gamla gränsen. De flesta var kvar för att de tyckte

om att bo med släkten eller för att de var för lata för att flytta iväg. Andra väntade fortfarande på någon som kunde ta med dem.

Som tur var slutade Ler att berätta historier just innan de nådde fram till sin lägerplats. Abigail längtade förtvivlat efter en tyst natts sömn. Än en gång tillbringade de natten nära floden. Abigail lade märke till att vattnet till och med var grumligare än förut och visade detta för Ler. Hon föreslog att det berodde på att produktionen av någon anledning ökats de här dagarna, men Ler ägnade det inte mycket uppmärksamhet. Efter dessa dagar ute på vägarna hade han börjat undra om livet som resenär vore något.

- Varje dag en ny plats, sa han. Jag känner inte för att bo på Muren och arbeta för Kungen längre.

Han var definitivt avundsjuk på att de Uråldriga Stenarna var fria. Abigail la märke till det och log.

- Låt oss se vad vi kan göra, svarade hon.

De kom över krönet på den sista kullen och Muren stod där nere i dalen. Abigail blev förvånad över att se en stor öppning i den, som en stor valvbåge. Hon slet fram sitt teleskop och kunde se att öppningen var formad som en enorm port och att den vaktades av ett dussin Riddare. Ler förklarade för henne att det imorgon skulle hållas en kröningsfest under nymånen.

Lille Kungen hade bjudit in de kungar och drottningar som härskade över länderna i dalen till en bal. Han ville samla dem alla till ett möte, men än så länge ville han inte att de skulle känna till Murens hemligheter, så han bad Muren att låtsas som om den hade en port, en vacker port.

Abigail tittade igen och kunde se att den valvbågen huvudsakligen utgjordes av Väktarstenar. Hon gissade att de ville få se en drottning eller prinsessa från något annat rike och log roat. Hon beslöt sig för att hålla sig på avstånd på grund av vakterna. Det skulle vara ett bra tillfälle att tillbringa natten med sina egna tankar innan hon kom fram till Muren igen.

Ler ville komma tillbaka till Muren med en gång och gav sig av nedför kullen, studsandes in i en lund för att dölja sig för folket på vägen. Han klättrade upp i ett träd och kastade sig därifrån till Murens krön medan Tegelstenarna lämnade plats åt honom. Han gled nedåt mellan Tegelstenarna tills det mittersta lagret för att själv lämna sin rapport direkt till Majorerna. Hela Muren var nyfiken och detta var det bästa sättet att sprida nyheten längs hela gränsen, under Majorernas ledning.

Ler hade mycket att berätta och de tillbringade många timmar med det. Berättelserna om Stenarna satte igång många diskussioner bland Tegelstenarna, och varje sort hade åsikter som skilde sig från de andras.

De flesta av Grundstenarna pratade bara om de Uråldriga Stenarnas styrka och mod. Taktikstenarna brydde sig mer om att jämföra sig själva med de andra. Stolta som de var över sina förmågor och det faktum

att de fortfarande var i tjänst medan de andra blott var ett minnesmärke. Bland Vaktarstenarna var känsloläget väldigt blandat.

Några talade om Lers upplevelser.

Några oroade sig över att någon dag bli kvarlämnade.

Några funderade över att vara fria och fara varthän de ville.

Några undrade var de andra Uråldriga Stenarna fanns nuförtiden.

Alex och Eponina

Abigail slog läger uppe på kullen, utom synhåll för Riddarna. Därifrån kunde hon se att större delen av byn och slottet längre bort. När natten kom tände hon en eld och fick för sig att ta en närmare titt på staden. Hon riktade sitt teleskop mot byn och såg många tända ljus överallt. Ett av fönstren tillhörde ett lågt torn och det fångade hennes uppmärksamhet. Hon kunde se en välbekant figur och det tog henne inte långt tid att känna igen den.

Eponina satt vid ett skrivbord och skrev. Hon verkade uppslukad av vad hon höll på med. Det var länge sedan Abigail sett henne. Hon betraktade sin mormor intensivt en stund och fick intrycket att hon talade med någon. Abigail kunde inte se någon mer i rummet, men så upptäckte hon en lång Tegelsten som låg tvärs över böckerna i rummets bokhylla.

Abigail blev upprymd över detta och kände att hon behövde göra något för att fånga sin mormors uppmärksamhet, men så kom hon ihåg vakterna vid Muren och avhöll sig från att göra något dumt. Hon fortsatte iaktta ända tills hon föll i sömn och tappade teleskopet.

Kort efter det ställde sig Eponina upp för att gå och ta sig en kopp te, och hennes blick drogs mot Abigails eld uppe på kullen. Även hon ägde ett

optiskt instrument, fast något större än hennes dotterdotters, och hon riktade den mot ljuset där hon fick se en sovande flicka. I det svaga ljuset kunde hon inte se flickan tillräckligt väl för att känna igen henne, men ryggsäcken med den unika solrosen på var omisskännlig. Hon förstod att det var Abigail.

Mormodern hade redan tidigare börjat misstänka något. Alex, henne Tegelstensvän, hade berättat om en lockhårig flicka som talade med muren ett par dagar tidigare. Nu var hon slutligen säker på att det var hennes barnbarn som frågat ut muren och orsakat ett visst oljud längs hela gränsen.

Alex var en rastlös tegelsten. Ända sedan hon först blivit bränd hade hon varit sådan. De andra tegelstenarna sa att det var på grund av att hennes lera blivit uppblandad med svamp. Faktum var att hon aldrig kunde stanna på samma ställe i Muren särskilt länge åt gången. Hon höll alltid på att flytta runt längs gränsen. Hon hade varit i varenda del av Muren. Alla tegelstenar kände till henne och de hade slutat bry sig om var hon var och vad hon hade för sig.

En gång vågade hon sig på att hoppa ner från Muren och insåg att hon kunde göra det och till och med gå på en promenad så länge ingen såg henne smita. Sedan dess hade hon varit långt därifrån för det mesta. Hon hade strövat långt in i vildmarken och snubblat på resterna av den Uråldriga Muren vid ett sådant tillfälle. Hon tyckte så mycket om stenarna där att hon tillbringade en hel vecka med dem. Från dem fick hon också lära sig Berättelserna om Sten.

Efteråt kom hon tillbaka till Muren och började tala med de andra tegelstenarna om sina äventyr och upptäckter, men de tog henne inte på allvar. Inte ens Snurre och Klump, hennes närmaste vänner. Hon fortsatte outtröttligt att berätta för dem att det var meningslöst att arbeta för Kungen och att därigenom inte ha några egna liv.

Hon ville att de skulle inse det.

En dag kom några Majorer på henne med att tala med några tegelstenar om sina idéer och avbröt henne. De började sprida illasinnade rykten om henne. De sa åt hela Muren att hon var galen och förbjöd alla att tala med henne igen. Efter den dagen beslöt hon att lämna Muren och aldrig återvända. Majorerna tyckte att det var bättre att förlora en enda tegelsten än att förlora alla.

Hon blev landstrykare.

Alex brukade gå ner till en viss sjö i landet och en dag mötte hon Eponina där. Hon höll på att måla av landskapet på sin målarduk. Alex kände på sig att hon var en vänlig människa, så hon närmade sig henne och frågade:

- Om jag gick och ställde mig framför dig, skulle jag hamna i din målning då?

- Ja, det skulle du. Men jag tror inte att det är en så bra idé för en förrymd tegelsten att synas på en bild avsedd för Kungen. Eller hur?

De tittade på varandra och brast gemensamt ut i skratt.

Genast började de ett tokroligt samtal och var sedan dess goda vänner. Eponina lärde sig allt om Muren av Alex, och om Kungen och om Berättelserna om Sten. Hon blev nyfiken på att hur Alex kunnat lämna Muren, besvärjelsen till trots, och tillsammans de hade sedan dess försökt förstå varför.

Alex hade aldrig känt av någon kraft som höll henne kvar. Först trodde de att det var på grund av svamparna i hennes lera, men hon var inte ensam om att bestå av den sortens blandning. Deras senaste försök var att fokusera på Berättelserna om Sten för att lista ut exakt hur deras besvärjelse fungerade och hur den i sinom tid försvann från de Uråldriga Stenarna. Det var detta de höll på med den natten hemma hos Eponina.

Eponina bad Alex att hitta de ord som bäst översatte stenarnas språk till Comunia, det gemensamma språket. Hon var fast övertygad om att det var nyckeln till en lösning, och hon höll på att skriva ner dem när hon fick syn på Abigail uppe på kullen. Efter det kunde Mormodern inte längre fokusera och hon bad Alex att gå till henne. Alex föreslog att Eponina skulle lugna ner sig och vänta på soluppgången, och det gick hon med på.

Fri Vilja

Abigail sov sådär djupt igen. Precis som när hon var vid den Uråldriga Muren, men den här gången drömde hon. Drömmarna var tydliga, och hon vaknade med dem i klart minne. Hon drömde om Berättelserna om Sten. Hon kunde förstå dem helt och hållet, som om hon talade stenarnas språk flytande. När hon öppnade ögonen såg hon Alex ovanpå en klippa och en miljon tankar rusade samtidigt genom hennes hjärna.

Alex väntade på att hon skulle komma ner på jorden igen. Abigail tittade på teleskopet som fortfarande låg riktat mot byn och mindes det sista hon sett innan hon somnade.

- Du känner min mormor, va?

Alex förstod inte hur hon visste det men bekräftade det ändå.

- Ja, vi såg dig från hennes fönster igår kväll, och jag har kommit hit för att hälsa dig välkommen och hälsa från henne till dig. Hon sitter hemma hos sig och väntar på att du ska titta dit igen. Gör det nu, så är du snäll. Hon är väldigt angelägen.

Abigail grep genast tag i sitt teleskop och hittade Eponina där hon satt vinkande med ett stort leende

över hela ansiktet. Hon hämtade en träplanka från bordet där det stod: „Det här är Alex, min vän. Du kan lita på henne..“

Abigail tittade på den lilla Tegelstenen och sa:

- Alex, eller hur?

Alex nickade jakande och de började prata. De insåg snabbt att de ägnade sig åt samma problem. Alex berättade om hennes mormors idéer och Abigail berättade i sin tur om de drömmar hon haft under natten. De tillbringade morgonen tillsammans med att försöka förstå hur besvärjelsen fungerade och att lista ut hur de skulle befria Tegelstenarna från Kungens Mur.

Alex lämnade Abigail på kullen och återvände till Eponina för att berätta allt för henne. Inklusivt deras plan för att få det att hända samma kväll. Eponina lyssnade noga på varje ord. Hon blev väldigt upprymd av det, särskilt av det faktum att hon var väldigt nära att få möta Abigail igen. De beslöt sig för att vänta på att Riddarna skulle stänga porten och bege sig till slottet för ceremonin, som planerades att gå av stapeln vid solnedgången. Planen var att mötas vid Muren för ett sista samtal med Tegelstenarna.

Riddarna tog längre tid på sig att ge sig av än de föreställt sig. Det var många gäster som skulle komma och några av dem var sena. Bland dem fanns några utborna. De kom till Muren för att protestera mot att de blivit separerade från sina familjer efter den nya lagen. När det fått nys om att riddare och kungligheter från andra länder skulle komma

till porten såg de detta som ett bra tillfälle att slåss för sin sak.

Demonstranterna försenade insläppningsprocessen vid porten och gjorde de främmande ädlingarna mycket obekväma, för att inte säga upprörda. Det var första gången Tegelstenarna fått höra människor som välkomnats in i landet klaga på att Muren fanns. Detta gjorde Tegelstenarna mycket förvirrade!

Solen stod lågt på himlen när de slutligen lastade kärrorna och städade området. Innan de gav sig av gav de upp några stridsrop och Muren svarade unisont.

- I Kungens namn!

När Abigail hörde det visste hon att det var dags. Hon gick ner för kullen och begav sig mot Muren när Alex dök fram ur buskarna och förenade sig med henne. Alex pekade ut var någonstans vid Muren som Eponina var och de gick i den riktningen.

Hon närmade sig Muren med armarna bakom ryggen. Muren såg det som en fredlig gest, men i verkligheten höll hon bara Alex utom synhåll för dem.

Hon bad mycket artigt om tillåtelse att tala med dem och en av Majorerna gav tillstånd.

- Kan ni säga mig exakt hur Trollkarlens besvärjelse lyder?

Majoren tänkte efter en stund innan den reciterade:

- Ni skall lyda Kungen.

- Ni skall vara lojala med Kungen.

Hon drog efter andan och började tala till Tegelstenarna.

- Detta är inte en besvärjelse. Det finns inget besvärjande med den. Trollkarlen talade bara om för er vad ni skulle göra, som en chef gör. Det enda magin här är den som gav er liv och gjorde er till levande varelser.

- Alla levande varelser får något som kallas fri vilja. Det betyder att ni själva bestämmer vad ni vill göra med era liv. Ni har alla blivit lurade att tro att det fanns en besvärjelse som tvingade er att lyda Kungen.

- Samma sak hände vid den Uråldiga Muren i forna tider. Alkemisten lurade dem att tjäna Kejsardömet och fick samtidigt soldaterna att tro att deras mur var magisk och oövervinnerlig. Det hjälpte dem att ge sig hän i striden mot Vildarna och lita på att de skulle vinna.

Hon tog fram sina händer från bakom ryggen och visade upp Alex för Muren. Ett djupt „ÅHH„ hördes från hela Muren.

- Minns ni Alex? Jag antar att alla tror att hon är galen, inte sant? Det är faktiskt precis tvärtom. Hon är den enda av er som insåg att man kan och borde vara fri. Tror ni att hon har fått tillåtelse att lämna Muren? Nej, det har hon inte. Hon vill bara inte slösa bort sitt liv här på Muren. Hon insåg att hennes vilja är starkare än någon besvärjelse eller något trick. Hon valde att inte tjäna Kungen och hans regler.

Alex tog vid därefter:

- Att erbjuda sina tjänster utan att få betalt är förståeligt, men då tror jag det måste vara något du brinner för, något du tycker är rätt. Tycker ni att det är rätt arbeta som barriär för att hindra folk från att röra sig fritt? Att sätta sig till doms över folk och tala om vem som får träda in och vem som inte får? Att vara orsak till att alla dessa familjer inte får vara tillsammans?

Muren var tyst ett ögonblick. Hon fortsatte:

- Var är du, Ler?

Ler hoppade till Murens krön så att hon kunde se honom.

- Abigail säger att du inte vill bo i Muren längre? Vad väntar du på? Kom hit!

Då började Major 4 vråla till de andra Tegelstenarna:

- Jag har ju sagt att den här Tegelstenen är galen. Och flickan? Hur kommer det sig att en flicka reser helt ensam? Hon kan inte vara en bra människa hon heller. Ni borde inte lyssna på dem. Inget av detta är sant. Kungen är vår herre och vi ska lyda honom. Sådana är reglerna.

Ler var fullkomligt urlless på det här struntpratet. Han vände sig bort och hoppade ner från Muren i en glädjefylld bakåtvolt. Han tittade bakom sig på sina vänner och uppmanade dem att följa med honom.

- Argila! Jao! Kom igen! Vår tid är kommen!

De hoppade båda två på samma gång.

Efter dem hoppade Snurre och Klump samt några andra Väktarstenar.

Därefter blev alla Väktarstenarna som galna samtidigt. De hoppade ur Muren, den ena efter den andra, likt en vågtunnel som bryter mot stranden. Majorerna fick panik. De visste inte vad de skulle tro eller hur de skulle reagera. Det enda de kunde göra var att skrika kraftlösa ord i ett försök att hålla kvar Tegelstenarna.

Taktikstenarna visste inte vad de skulle göra, men var inte heller de villiga att fortsätta vara tjänare längre. De lämnade Muren i sina lag. De kunde inte komma på hur de fungera utan dem. Grundstenarna kunde bara ta sig ut när Taktikstenarna var borta. Det enda sätt de kunde göra det var att krypa över de andra och kröka sig ned längs Muren som sniglar. De gick inte långt bort, men de var likväl borta. Hela Muren försvann inför deras ögon. Abigail kunde se Eponina framför sig. De gick närmare och gav varandra en varm, välbehövlig kram. De var väldigt lyckliga att se Tegelstenarna lösgöra sig. De andra människorna slösade inte heller med tiden, de rusade in i landet och bort mot sina hem för att ta sig till sina nära och kära.

Gränslöst land

Under tiden, inne på slottet, var förvirringen ännu större. I samma ögonblick Lille Kungen informerades om demonstranterna och de utländska ädlingarnas obekväma situation. Han försökte lugna ner dem med ett tal om hur mycket bättre de var än utbördingarna. Han använde detta som ett argument och tog tillfället i akt att föreslå en Dalens Förenta Nationer under hans styre. Han ville vara herre över hela dalen, hela vägen från bergen och ända ner till havet. Han lovade att vildsint hålla alla utbornar borta.

När Lille Kungen avslutat sitt tal var ädlingarna chockade. De kunde inte tro vad de just fått höra. Efter en obekväma tystnad vrålade en stor mängd diskussioner igång över hela balsalen. Ädlingarna förvandlade kröningsfesten till en Nationernas Församling.

Efter några timmars diskussioner kom alla kungarna överens om att inte erkänna Lille Kungen som härskare över landet. Gossen tittade på Trollkarlen för att få hjälp, men Trollkarlen sa inte ett enda ord. Inte heller han tyckte om pojakens attityd, så han lät de andra kungarna ta landet. De kom också överens om att förena rikena i dalen, men på ett helt annat sätt.

De avskaffade gränserna både inuti och runt dalen.

Det skulle nu bli ett enda öppet land, inklusive Lille Kungens land, som ändå inte längre var hans. Trollkarlen hade förväntat sig detta. Faktum var att han gått och väntat på detta ögonblick. Han hade givit pojken rådet att ha kröningsfest och visste att han skulle förstöra det för sig själv. Trollkarlen hade aldrig för avsikt att hjälpa pojken efter att denne tagit livet av Kungen på det sättet.

Trollkarlen återbördade gossen till hans föräldrar mitt i natten. De vara väldigt glada att få tillbaka honom. Han var så rädd att han sprang gråtande till sin moders famn.

Trollkarlen gav sig av mot begravningsplatsen. Han sa farväl till sin gamle vän innan han försvann. Han och den Onde Kungen hade varit nära vänner sedan de båda var barn.

Men det är en annan historia.

Och så levde de fria i alla sina dagar.

Ler och hans vänner kom för att tacka Abigail och Eponina. Han presenterade Argila och Jōo och de andra för dem. Alex, Snurre och Klump anslöt sig till samtalet. Pierre, Joe och Sal tittade bara på. Eponina bjöd in dem alla till sitt hem, hon längtade efter att laga en stor middag åt Abigail efter alla dessa år.

Tegelstenarna var glada och tacksamma för att de fått lära sig att vara fria och ta sina öden i egna händer. De samlades i vardagsrummet och pratade om att åka på en resa, alla tillsammans. De var väldigt upprymda vid tanken på att få se andra länder. Alex höll på att föreslå att de skulle besöka några platser där hon själv redan varit, men plötsligt kände hon att hon inte ville tala om för dem vad de skulle göra, utan ville hellre låta dem finna sin egen väg. De märkte inte när hon lämnade samtalet.

Hon anslöt sig till Abigail och Eponina i köket. Hon var nyfiken på att möta den modiga flickan ännu en gång. Abigail såg henne hoppa över bordet och utropade:

- Jag gillar dina lockar! De se ut som mina!

Det var bara början på ett samtal som skulle hålla på hela natten.

Eponina blev lite svartsjuk över att hamna utanför, men bara åsynen av Abigail som log och hade roligt i hennes hem var mer än tillräckligt för att göra henne glad. Hon kunde också se en långvarig vänskap gnistra mitt framför sina ögon.

27
GOTHSTAFF
TALES